

maa figes at være en praktiff Trang tilfede til en faaban Lov. Jeg erkfender, at den Udbelfe, Lovforflaget har faaet i det andet Thing, navnlig i §§ 1 og 2, i og for fig maa anses for et Gode. Om man paa de enkelte Punkter har været fuldstændig heldig, turde maaffe være et andet Spørgsmaal; men jeg skal ikke komme videre ind derpaa. Den ærede Ordfører dvalde fse fornemlig ved Omfalten af den nuværende § 3. Jeg kan ikke negte, at jeg undredes Noget over de Udtalelfer, der fremkom fra den ærede Ordførers Side i faa Henseende. Han udtalte fig, som om det skulde koste nogen Overvindelse for Landsthinget at gaa ind paa at stille den Betingelse op, der findes i Slutningen af § 3, nemlig at Undersøgelsesretten lige over for et mistænkt Fruentimmer skal være betinget af en Vedgaaelse af at føre et løfagtigt Levnet. Den ærede Ordfører udtrykte fig faaledes, at „man“ havde havt faa meget imod at stille en faaban Betingelse, men han troede, at den nu var lempet faaledes, at man nok kunde gaa ind paa at vedtage Paragrafen. Jeg maa i den Henseende minde om, at det ærede Landsthing med et ikke faa ringe Flertal vedtog ved Sagens 3die Behandling en Betingelse, der var videre gaaende og strengere end den, der her foreligger, og for faa vidt kan man, tror jeg, ikke tale om, at „man“ havde faa meget imod en Betingelse som den, der her er Spørgsmaal om. Ei heller forekommer det mig at være korrekt udtrykt, naar det ærede Medlem mente, at Politiet kunde „tage imod“ § 3. Jeg erkfender ikke Berettigelsen for Politiet til i faa Henseende at udtale, hvad det kan tage imod eller ikke. Politiet skal tage imod, hvad Justitsministeren mener, at der kan tages imod, og Justitsministeren mener nu at kunne tage mod § 3, som den foreligger modificeret ved Behandlingen i det andet Thing. Det er i Dvrigt et Punkt, jeg har nogen Betænklichkeit ved; jeg mener, at det i og for fig har nogen Betænklichkeit at indrømme den tvungne Undersøgelse, uagtet den Paagjældende kun vedgaaer at have ført et løfagtigt Levnet. Jeg har nogen Betænklichkeit ved at slippe den Fordring, der blev vedtagen her til Slutning efter et Forslag, jeg havde tilladt mig at stille, og som gik ud paa, at Vedkommende skulde have tilfæet at have øvet Utugt for Betaling. Det kan nemlig ikke negtes, at det „at føre et løfagtigt Levnet“ er et faa pagt Udtryk, at det kunde aabne en Afgang for Vilkaarlichkeit fra Politiets Side, som jeg mener, at man faa vidt mulig burde forebygge; men jeg kan dog tage imod den Forandring, der er flet i dette Punkt i det andet Thing, idet jeg vil berolige mig med, at Principet for faa vidt er blevet anerkjendt, og idet jeg for Dvrigt ogsaa stoler paa, at Politiet ved Anvendelsen af Bestemmelsen vil optræde paa behørig Maade. I alt Fald kan Politiet jo faae behørig Anvisning i den Henseende fra Regjeringens Side. § 4

er, som det blev bemærket, ogsaa undergaaet Forandring i det andet Thing, og jeg maa anse denne Forandring for uheldig; det er den Forandring, som jeg anser for den uheldigste. Medens det nemlig i Lovforflaget, faaledes som det blev vedtaget af Landsthinget, var fastholdt, at Band- og Brødsstraffen var at anse som den almindelige Straf, som kunde substitueres med Arbeide i Evansgangsanstalter, hvor faadanne findes, er man nu i det andet Thing vendt tilbage til at henvise til Straffelovens § 180, hvor Straffen opstilles ganske i Almindelighed som Fængsel, og man har derved i Virkeligheden underkjendt Betydningen af de Grunde, som bevægede Regjeringen til at foreslaa en Forandring af Straffelovens § 180. Disse Grunde vare, at det havde viift fig, at der var en Tilbøelighed hos Domstolene til at vise mere Bømfældighed ved Anvendelsen af Straffelovens § 180, end man kunde anse det for ønskelig og hensigtsmæssigt, og det har tilstræffelig viift fig, at navnlig den Straf af simpelt Fængsel i nogle faa Dage, hvorom der praktiff i Reglen kun har været Spørgsmaal, er lidet stiftet til at øve den Indflydelse paa de paagjældende Fruentimmers hele Opførelsen, som maatte anses for hensigtsmæssig. Naar jeg imidlertid kan berolige mig med § 4, som den foreligger, faa er det ifølge den Betragtning, at det vel tør ventes, at Opmærksomheden ved den Forhandling, som har fundet Sted om denne Sag, er bleven henledet paa det Onfkelige i, naar det gjøres nødvendig, da ikke at optræde med alt for stor Barsomhed paa dette Omraade fra Domstolens Side. Det er altsaa væsentlig i Tilfald til Domstolene, at jeg mener at kunne berolige mig ved § 4, som den nu foreligger. De øvrige Forandringer ere ikke af videre Betydning. Den mindre Forandring, som er flet i Slutningen af § 6, og som den ærede Ordfører hentydede til, har jeg Intet imod; det havde været rigtigt allerede i dette Thing at gaa ind paa denne Endring. Jeg skal med disse Bemærkninger, som jeg har troet det rigtigt at fremsføre, for at min Opfattelse i denne Sag, som den nu foreligger, kan staa klar, anbefale Lovforflaget i sin nuværende Skikkelse til Thingets Vedtagelse.

Ordføreren: Jeg kunde dog ønske at gjøre en lille Bemærkning til den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ministers Side angaaende de Ytringer, hvormed jeg havde omtalt den Forandring, der er foregaaet i Lovforflagets § 3. Den ærede Minister yttrede, at det undrede ham, at jeg havde udtalt, at Politiet kunde være tilfreds med Bestemmelsen. Jeg beklager, at den ærede Minister i den Grad har kunnet misforstaa en faadan Udtalelse, at han har opfattet den faaledes, som om jeg skulde have ment, at Politiet havde nogensomhelst direkte Indflydelse paa, hvad der skulde blive til Lov eller ikke. Nei naturligvis, det er der ikke Tale om. Det er fuld-